

Ds Jaco Zuurmond

21 september 2014 – 1e zondag van de herfst – Startzondag Enschede-Noord

Genesis 11,27 – 12,9

Ga - Jij

Gemeente van de Levende,

Dat kan gebeuren... dat je op weg gaat – zoals Terach. Je gaat met beleid. Een officieel besluit. Een lade vol rapporten, berekeningen, analyses, inschattingen van kansen en risico's is er aan vooraf gegaan. En toen heb je besloten te gaan. Weg uit Oer. Zeker, er waren goede argumenten om te blijven. Immers, toch niet alles is verkeerd, hier in Oer? Er zijn altijd goede argumenten om te blijven. Maar toch was er dat groeiend bewustzijn: zo kan het niet langer verder. Op een dag beseft je dat je niet meer echt thuis bent op de plaats waar je bent. Wat Terach betreft: één zoon, Haran, is overleden, de andere zoon heeft een onvruchtbare vrouw getrouwd... Dan wordt de toekomst érg dun. En wellicht was het vooral dáárom dat vader Terach op een dag zei: We gaan. Naar Kanaän. Wijs – onwijs? Moed over overmoed? Wie zal het zeggen. Maar ze gingen. Op weg naar een nieuwe morgen. Nieuwe toekomst tegemoet. Omdat nieuwe toekomst nodig was.

Het kan gebeuren... het kan dan gebeuren, dat halverwege de reis stopt. Waarom? Wie zal het zeggen. Omdat het oude toch bleef trekken? Omdat het doel verder weg lag dan gedacht? Omdat het halverwege eigenlijk al mooi genoeg leek... een beetje van het nieuwe, een beetje van het oude – is dat niet optimaal eigenlijk? Waarom zouden we nog verder trekken? En wie zal over ons een oordeel durven uitspreken. Wij hebben het tenminste toch maar geprobeerd, een bewijs van onze goede wil.

Het is gebeurd... het gebeurt – vandaag! - , dat iemand een roep hoort. Ga. In het Hebreeuws klinkt bijzonder veel nadruk, hier: Ga - Jij. (Net als verderop in het verhaal. In het verhaal van de binding van Isaäk. Daar zal Abraham zelfs zijn zoon, de toekomst los moeten laten. Hier, aan het begin van zijn geschiedenis, gaat het om het los laten van zijn vader, van het verleden.)

Dat kán gebeuren, nee, het ís gebeurd, het gebéurt - dat één de moed vindt om werkelijk te gaan. Ga, jij! Waarheen? Dat zal Ik je laten zien... Je gaat op goed vertrouwen. Het zijn niet de beleidsplannen en de zorgvuldige overwegingen die uiteindelijk de doorslag geven. Oh, ze zullen nog steeds geschreven worden, de notities en de memo's. Maar die zijn niet de kern. De kern is uiteindelijk een basis van goed vertrouwen. Vertrouwen dat roept!

Het kan gebeuren dat één de weg van vertrouwen waagt. Ga, jij – waarheen? Je zult wel zien. Je zúlt zien. Ga, jij...

Het kan gebeuren – ja, het gebeurt – dat iemand die roep hoort. En opstaat. En op weg gaat.

Het eerste deel van die roep 'ga, jij', het 'ga' dus, zo wordt wel gezegd slaat op het loslaten van je vertrouwde omgeving, van al die vertrouwde bindingen en samenhang. Omdat het beter kan. Omdat Degene die ons roept veel meer ziet in ons leven en samenleven.

Het tweede deel van de roep 'ga, jij', het 'jij!', slaat op Abram zelf. Op de mens zelf. Durf niet alleen je vertrouwde omgeving los te laten. Maar durf ook jezelf los te laten. Omdat Ik, Degene die jou roept, er meer in zie. Omdat ik meer zie in jou: Ga, durf die andere mens te zijn die Ik in je zie. Die nieuwe mens. Die nieuwe mens die niet langer gebonden is door de machten van angst en bekrompen eigenbelang. Durf die nieuwe mens te zijn die vrij is, eindelijk vrij, om waarlijk medemens te zijn voor haar of zijn naaste. Niet langer elkaars concurrent, laat staan elkaars vijand, maar elkaar tot zegen.

Ga, jij! Waarheen?

Het gebeurt, zo maar, dat iemand op staat, en gaat. Maar wie zó gaat komt nooit echt aan.

In het Land van zijn nieuwe toekomst blijkt ook Abram geen arrivé. Hij blijft een trekker. Een doortrekker. Met een nomadentent als woning. Het huis bij uitstek voor de nieuwe mens die hij mag zijn.

Het zal gebeuren: We gaan verhuizen, over een jaar, aan het eind van dit nieuwe seizoen.

Wat zal het een kunst zijn om die mooie nieuwe kerk te laten functioneren als een nomadentent. Want dát is het thuis van de nieuwe mens. Een mens die vrij is om eindelijk medemens te zijn, elkaar tot naaste. Mensen die in staan voor elkaar, die elkaar niet laten vallen. Nieuwe mensen. Die écht vrij zijn.

En waar dat gebeurt, daar zal zegen zijn.

In jou zullen worden gezegend alle familiegeslachten der aarde.

Amen